

La veritable història de «Que tinguem sort»

Llach la va mantenir viva al repertori des que la va compondre fins al darrer concert

Al llarg dels segles, els catalans hem configurat un paisatge sonor que ens fa recognoscibles davant el món. La majoria són cançons que han nascut als Països Catalans, i moltes han tingut una trajectòria internacional -curta o llarga- o han estat veritables peces intergeneracionals. També hi ha peces compartides amb altres països propers (per exemple "En Joan petit"), que ajuden a dibuixar un imaginari polièdric de la Mediterrània format amb aspectes identitaris compartits amb altres cultures germanes.

El desembre de 2014, vam publicar un número especial (el 231) amb 100 cançons que tenen associades 100 històries per descobrir que algunes de les melodies que considerem nostres també han tingut un recorregut internacional i que han aconseguit emocionar Albert Einstein i **Igor Stravinski**, han fet emmudir dos presidents dels Estats Units o han cridat a la lluita en contra dels totalitarismes arreu del món. Al llarg d'aquest mes d'agost, anirem recuperant la veritable història d'algunes de les cançons del recopilatori, des de temes tradicionals a *hits* de la Nova Cançó, passant per peces emblemàtiques d'**Antònia Font** o **Els Catarres**. Avui descobrim què hi ha darrere de "Que tinguem sort".

"Que tinguem sort" és una cançó del disc *I si canto trist...* (Movieplay, 1974), per a molts dels seguidors de **Lluís Llach** un dels treballs més reeixits de l'artista empordanès, i el que conté un major nombre d'èxits. En aquest disc hi trobem també peces indispensables en la geografia

llachiana com "Cançó a Mahalta", "Vaixell de Grècia", "Si arribeu" o "Silenci", a més de la que dona nom al disc.

Construïda sota l'aparença formal d'una cançó d'amor, la voluntat de l'autor va una mica més enllà. "Era una manera de militar a través de l'amor; una cançó de militància que convertia l'amor en antifranquisme i progressisme. Conté una de les melodies que he tingut la sort que un déu o un dimoni m'ha xiulat", detalla **Llach**. I en un llibre de Josep Maria Espinàs, és més explícit: "Vaig fer servir un recurs que després utilitzaria molt: escriure una cançó d'amor per dir coses que no tenen relació, forçosament, amb l'amor físic, de parella, però sí amb l'amor universal... i les seves conseqüències personals i socials. (...) Quan ara, en acabar un recital, encenen els llums i veig tota aquella gent de 16, 17, 18 anys, per molt que ells pensin en l'amor de parella, o romàntic, quan canten allò de *?Si vens amb mi/ no demanis un camí planer?* m'imagino que la meua intenció més ambiciosa va treballant".

Molts la coneixen pels dos primers versos: *?Si em dius adeu,/ vull que el dia sigui net i clar?*, i és que "Que tinguem sort" ha captivat més d'una generació de melòmans. El fet que sigui l'única peça que **Lluís Llach** ha mantingut viva al repertori des que la va compondre fins a l'últim concert de ben segur que hi ha contribuït. El mateix artista la va regravar en dos discos propis més, *Camp del Barça, 6 de Juliol de 1985* (Ariola, 1985) i *Verges 2007* (Claus Records, 2007), i col·lectius, *Abril ?98*. Concert una llei de cooperació justa i solidària (Picap, 1999). La cançó ha estat harmonitzada en tota mena d'estils i interpretada per multitud de cantants, com ara **Manu Guix** que la va gravar en anglès en una versió inèdita discogràficament.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=h9Kdx9BwJ7Y>

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=giE8UDSVsGo>

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=uCGCL0JINDk>